

AKO MÔŽE PRINCEZNÁ VLÁDNUŤ AMERIKE
S ROZTRIEŠTENÝM SRDCOM?

Katharine McGee

AMERICKÁ KRÁLOVNÁ

COO
BOO

Americká kráľovná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Katharine McGee

Americká kráľovná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Katharine McGee
AMERICKÁ
KRÁLOVNÁ

Druhý diel série *Americká princezná*

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Katharine McGee: Majesty

Produced by Alloy Entertainment, LLC
Copyright © 2020 by Katharine McGee and Alloy Entertainment
Translation © Zuzana Smolinská, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2456-2
ISBN e-knihy 978-80-566-2491-3 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2492-0 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2490-6 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

*Pre Johna Eda, ktorý tvrdil,
že nikdy žiadne venovanie nedostane*

PROLÓG

Sivá ranná obloha ťaživo visela nad ulicami hlavného mesta. Ako sa zhodli všetci prítomní novinári a hlásatelia, počasie len podčiarkovalo pohrebnú atmosféru.

Postávali za zábranou zo zamatového lana natiahnutého pri palácovej bráne, vymieňali si cigarety a mentolové cukríky a ženská časť osadenstva si náhlivo kontrolovala mejkap na obrazovkách telefónov. V tom momente sa brána otvorila a objavili sa prví smútoční hostia.

Prišlo ich obrovské množstvo aj z tých najodľahlejších kútov sveta. Cisári a sultáni, arcivojvodovia a kráľovné matky, dokonca vyslal jedného zo svojich kardinálov i pápež. Samozrejme, nechýbali členovia Kongresu a príslušníci šľachty od najvýznamnejších vojvodov až po tých najmenej významných barónov. Všetci si prišli uctiť jeho veličenstvo Georgea IV., zosnulého amerického kráľa.

Do rozľahlej trónnej sály prúdilo množstvo ľudí v tmavých striedmych odevoch. Obrovský dav troch tisícok hostí by sa nezmestil do žiadneho iného priestoru v celom hlavnom meste.

Nad riekou sa ozvali čestné salvy a smútočný sprievod zabočil na hlavný bulvár vedúci ku kráľovskému palácu. Po salvách sa rozhostilo ťaživé ticho, dalo sa krájať rovnako ako pretrvávajúca hmla. Novinári boli v tom momente na nohách – fotografi sa ponáhľali nastaviť si objektívy.

Keď sa z oparu vynorili siluety ôsmich mužov z Gardy Revere, elitnej jednotky zodpovednej za ochranu panovníka, nastalo ohlušujúce ticho. Na pleciach niesli rakvu prikrytú americkou vlajkou.

Väčšina príslušníkov Gardy hľadela uprene pred seba, iba jeden mladý muž, vysoký, so svetlohnedými vlasmi a sivomodrými očami, neustále nazeral cez rameno. Zrejme bol unavený, veď smútočný sprievod chodil ulicami hlavného mesta už od skorého rána, a hoci vzdušnou čiarou to boli asi len tri kilometre, trvalo niekoľko hodín prejsť kľukatiacu sa trasu, ktorá prirodzene nebola zvolená náhodne, ale tak, aby sa čo najviac ľudí mohlo prísť rozlúčiť so svojim kráľom.

Stále bolo ťažké uveriť, že kráľ George je už po smrti. Mal len päťdesiat rokov, no jeho boj s rakovinou pľúc bol krátky a tragický.

Len zopár krokov za rakvou kráčala dvadsaťdvaročná princezná Beatrice. Nie, nie princezná, museli si neustále pripomínať okolostojaci ľudia. Bola to ich nová kráľovná, jej veličenstvo Beatrice Georgina Fredericka Louise. Chvíľu potrvá, kým si zvyknú, predsa len, Amerike žena ešte nikdy nevládla.

Keď sa procesia dostala pred brány paláca, Beatrice sa pred otcovou rakvou uklonila. V tom momente ticho prehlušilo cvakanie fotoaparátov. Každý chcel zachytiť tento unikátny moment – mladú kráľovnú v svojom poslednom úklone v živote.

1

BEATRICE

O šesť týždňov neskôr

Beatrice si nepamätala, že by bol palác niekedy takýto tichý.

Na chodbách sa neozývali bežné zvuky všadeprítomného služobníctva, sprievodcov, ktorí miestnosťami vodili skupinky turistov, veľvyslancov a ministrov, ktorí sa dožadovali audiencie u panovníka.

Dnes vládlo všade ticho. Cez nábytok boli prevesené zaprášené plachty, ktoré v položere pôsobili ako duchovia. Dokonca i davy sa od hlavnej brány konečne stiahli a palác sa stal osamelým ostrovom uprostred mora opustených ulíc a pošliapanej trávy.

Beatrice počula, ako za jej chrbtom vystupuje z auta jej mama. Sam a Jeff sa teda rozhodli stráviť ešte jednu noc v ich vidieckej usadlosti. Kedysi tam ako deti chodievali spolu v tmavom esuvečku, pozerajúc nejaký film na vstavanej obrazovke.

Dnes by to už možné nebolo. Z bezpečnostných dôvodov Beatrice nemohla cestovať tým istým dopravným prostriedkom ako jej priama následníčka.

Keď sa dostala do polovice chodby, opäť sa jej zachytil do navrstveného starožitného koberca. Potkla sa, no v tom momente sa objavila pevná ruka, ktorá jej pomohla nájsť rovnováhu.

Beatrice pozrela hore a jej pohľad sa stretol s oceľovosivými očami jedného z príslušníkov Gardy Revere, s Connorom Markhamom.

„V pohode, Bee?“

Bolo jej jasné, že by ho mala napomenúť. Nebolo prípustné, aby ju oslovil inak než jej oficiálnym titulom, predovšetkým takto na verejnosti, kde ho ktokoľvek mohol začuť. No pod vplyvom dotyku jeho ruky nedokázala myslieť triezvo. Celé týždne sa od nej držal bokom, no teraz v nej vyvolal okamžitú reakciu.

Z druhej strany chodby sa ozvali hlasy a Connor okamžite odstúpil. Práve včas, pretože v tom momente sa spoza rohu vynoril muž s prísnyimi črtami a so šedinami vo vlasoch. Šéf protokolu a lord komorník kráľovskej domácnosti Robert Standish prichádzal v sprievode dvoch lokajov.

Lord Standish sa rázne uklonil. „Ospravedlňujem sa, vaše veličenstvo, no čakali sme vás až zajtra.“

Beatrice sa sústredila, aby ňou pri tomto oslovení netrhlo. Ešte stále nebola zvyknutá na svoj nový titul, na to, že oslovenie vaše veličenstvo patrí jej.

Služobníctvo začalo postupne prechádzať jednotlivé miestnosti, odstraňovať pokrývky z nábytku a hádzať ich na jednu kopy. Keď sa opäť objavili vyzdobené servírovacie stolíky a prepracované mosadzné lampy, akoby sa i celý palác pomaly prebúdzať k životu.

„Rozhodla som sa prísť skôr, pretože...“ Beatrice sa zarazila, prv než z nej stihlo vypadnúť *Proste som potrebovala vypadnúť*. Posledný mesiac vo vidieckom sídle Washingtonovcov v Sulgrave mal byť vítaným únikom z hlavného mesta. No hoci obklopená rodinou, Beatrice sa neustále cítila vyčerpane. A osamelo.

Každú noc sa snažila ostať čo najdlhšie hore, pretože vedela, že keď zaspí, bude snívať. Mávala strašné sny, ťaživé nočné mory, v ktorých znova videla svojho otca umierať. A vedela, že to bola jej chyba.

Veď to *ona* bola za jeho smrť zodpovedná. Keby naňho v tú noc nekríčila – nevyhrážala sa, že sa vydá za svojho osobného strážcu a vzdá sa svojho statusu budúcej kráľovnej –, kráľ George by dnes možno stále žil.

Beatrice potlačila povzdych. Bolo jej jasné, že sa v takýchto myšlienkach nemôže utápať. Vedela, že tak sa jej žiaľ nikdy nepodarí naozaj spracovať, bude sa doň len ponárať čoraz hlbšie.

„Vaše veličenstvo,“ Robert pozrel na tablet, ktorý nosil neustále pri sebe. „Potreboval by som s vami prebrať zopár záležitostí. Mohli by sme sa porozprávať vo vašej pracovni?“

Beatrice chvíľu trvalo uvedomiť si, že hovorí o pracovni jej otca. Teraz už *jej* pracovni.

„Nie!“ vypadlo z Beatrice trocha priestoro. Jednoducho nebola pripravená čeliť tej miestnosti či skôr spomienkam, ktoré v tom priestore ostali uväznené. „Porozprávajme sa napríklad tu,“ dodala a kývla smerom k jednému zo salónov.

„Samozrejme,“ súhlasil Robert, vošiel za Beatrice do miestnosti, zavrel za nimi dvojité dvere a nechal Connora stáť vonku na chodbe.

Keď si sadla na pruhovanú sedačku, zrak jej automaticky zabehol k trom arkierovým oknám s výhľadom na príjazdovú cestu. Tento nervózný zvyk si vypestovala po otcovej smrti – vždy po vstupe do miestnosti skontrolovala okná. Akoby jej prirodzené denné svetlo malo pomôcť cítiť sa vnútri menej stiesnene.

Či skôr akoby hľadala únikovú cestu.

„Vaše veličenstvo, toto je váš program na nasledujúci týždeň,“ Robert jej podal papier s vygravírovanou kráľovskou pečatou.

„Ďakujem vám, lord Standish,“ Beatrice sa na sekundu zháčila. Vždy ho oslovovala jeho titulom, no teraz... „Mohla by som vás volať Robert?“

„Bude mi čťou,“ odvetil s obradným úklonom.

„V takom prípade ma však musíte oslovovať Beatrice.“

Lord komorník na ňu šokovane pozrel. „Och, vaše veličenstvo, to by som si nikdy nedovolil. A ak vás smiem poprosiť, nikdy podobnú ponuku už nikomu nedávajte, istotne nie niekomu, kto je vo vašich službách. Je to jednoducho nevhodné.“

Beatrice mala pocit, akoby mala opäť sedem rokov a dostala od svojho učiteľa etikety pravítkom po prstoch za neporiadny pukerlík. Aby zakryla zahanbenie a čiastočne aj hnev, sústredila sa radšej na predložený program, no vzápätí pozrela zmätene späť na Standisha.

„Kde je zvyšok?“

Na zozname bolo iba zopár nenáročných podujatí – prechádzka v prírode kúsok od hlavného mesta so skupinou, ktorá sa tam starala o konzerváciu územia, či stretnutie s miestnym dievčenským skautským klubom. Presne tie podujatia, čo vytvárajú správny imidž, ktorých ako následníčka trónu absolvovala neúrekom. „Mala by som sa predsa stretnúť s predsami všetkých strán v Kongrese,“ pokračovala. „A prečo nie je na štvrtok naplánované stretnutie Kabinetu?“

„Nie je potrebné pustiť sa do toho takto zhurta,“ odvetil Robert zamatovým hlasom. „Od pohrebu ste sa stiahli z verejného života, preto od vás ľudia práve teraz najviac potrebujú určité uistenie, že je všetko opäť v poriadku.“

Beatrice znervóznela. Panovník by mal predsa vládnuť, a nie len chodiť po rôznych podujatiach a potriasat si s ľuďmi rukami ako nejaký maskot. Na to tu predsa bol hlavne dedič trónu.

Ale čo mohla asi tak spraviť? Všetko, čo sa až doposiaľ naučila o svojej aktuálnej úlohe, vedela od otca, no jedinou osobou, ktorá jej mohla akokoľvek poradiť teraz, bol Robert, jeho niekdajšia pravá ruka.

A Robert už mal o programe očividne jasnú predstavu. „Navyše, zrejme sa nasledujúce mesiace budete potrebovať venovať aj plánovaniu svadby.“

Beatrice stiahlo hrdlo tak, že odrazu nebola schopná vydať ani hlások. Stále bola zasnúbená s Theodorom Eatonom, synom vojvodu z Bostonu. Kedykoľvek však v priebehu minulého mesiaca začala o Teddym premýšľať, odmietla riešiť, čo bude ďalej. *Proste to vyriešim, keď sa vrátim do paláca*, sľubovala sama sebe. *Teraz s tým aj tak neviem nič spraviť.*

V Sulgrave sa na Teddyho zabúdalo ľahko. Nikto z rodiny o ňom nerozprával. Vlastne skoro nikto nerozprával o ničom, všetci sa niekam utiahli s vlastným žiaľom.

„Na svadbu by som sa aktuálne ešte nechcela sústreďovať,“ odhodlala sa napokon Beatrice a všimla si, že sa jej nepodarilo celkom skryť utrápený tón.

„Vaše veličenstvo, ak by sme začali plánovať okamžite, ceremónia by sa mohla uskutočniť už v júni,“ namietol Robert. „Tým pádom by ste po svadobnej ceste mohli stráviť leto na svojom prvom spoločnom turné po krajine.“

Vlastne nie je dôvod chodiť okolo horúcej kaše, povedala si Beatrice a zhlboka sa nadýchla: „Žiadna svadba nebude.“

„Čo tým vaše veličenstvo myslí?“ spýtal sa Robert a so zmäteným výrazom stisol pery. „Stalo sa azda... niečo medzi vami a jeho lordstvom?“ Beatrice sa opäť nadýchla a Robert zmierlivo zdvihol ruky. „Prosím, odpustite, ak prekračujem hranice taktu, ale ak mám svoju funkciu vykonávať efektívne, mal by som vedieť pravdu.“

Connor stál ešte stále vonku na chodbe a Beatrice si ho okamžite vedela vybaviť – v postoji príslušníka Gardy Revere s nohami pevne na zemi a rukami na rukoväti zbrane. Pri predstave, že ich môže cez dvere začuť, ju premáhala panika.

Beatrice otvorila ústa v presvedčení, že Robertovi o Connorovi povie. Nemalo by to byť ťažké, veď tento istý rozhovor už mala s otcom. V ten večer, keď celý palác oslavoval jej zasnuby s Teddyom, k nemu napochodovala do pracovne, aby mu oznámila, že sa zamilovala do svojho osobného strážcu. Tak prečo by nemohla teraz zopakovať to isté?

Mal by som vedieť pravdu, nástojil Robert. Ale... čo vlastne bola pravda?

To asi ani Beatrice sama nevedela. Jej city voči Connorovi boli natoľko premiešané so všetkým ostatným, s túžbou, ľútosťou, so žiaľom... to všetko sa v jej vnútri bolestivo bilo.

„Na manželstvo som pristúpila ešte za života môjho otca, pretože chcel stihnúť ten moment, keď ma povedie uličkou,“ vytlačila zo seba napokon. „No v aktuálnej situácii už nevidím dôvod kamkoľvek sa ponáhľať.“

Robert však pokrútil hlavou. „Práve naopak, vaše veličenstvo. V aktuálnej situácii je skorý sobáš nevyhnutnosťou. Ste žijúcim symbolom Ameriky, ste budúcnosťou tejto krajiny. A za týchto okolností...“

„Za akých okolností?“

„Toto je obdobie premeny a neistoty. Národ sa zo smrti vášho otca spamätáva pomalšie, než sme očakávali.“ Napriek podtónu jeho slov ostával Robertov hlas úplne neutrálny. „Akcie na burze klesli a Kongres sa nachádza v patovej situácii. Niekoľko zahraničných veľvyslancov dokonca opustilo hlavné mesto. Len zopár,“ ponáhľal sa ju uistiť, keď si všimol výraz na jej tvári. „No svadba by za týchto okolností predstavovala symbol zjednotenia. Pre každého v tejto krajine.“

Beatrice bol skutočný význam jeho slov absolútne jasný – stala sa americkou kráľovnou a Amerika z toho mala strach.

Beatrice bola jednoducho primladá, príliš neskúsená. A akoby to nestačilo, bola žena, ktorá sa mala pokúsiť vládnuť krajine, ktorej doposiaľ vládli iba muži.

Ak teda krajina aktuálne pociťovala akúkoľvek nestabilitu, príčinou bola práve Beatrice.

Než však stihla zareagovať, otvorili sa dvere.

„Beatrice, tak tu si.“

Vo dverách stála jej mama, elegantná dokonca i v cestovnom odevu – v úzkych námorníckych nohaviciach a vo svetlomodrom svetri. Oblečenie jej bolo zjavne o čosi voľnejšie než predtým. Zvesené ramená prezrádzali, ako ju zmáha žiaľ.

Keď si kráľovná Adelaide všimla Roberta, zaváhala. „Ospravedlňujem sa, nechcela som vás vyrušiť.“

Lord komorník okamžite vstal. „Vaše veličenstvo, prosím, pridajte sa k nám, práve sme začali preberať svadbu.“

Adelaide sa k dcére otočila s nádychom nádeje v tvári. „Nebodaj ste si už s Teddym vybrali dátum?“

„Ak mám byť úprimná, nie som si istá, či som na svadbu pripravená.“ Beatrice k matke vyslala prosebný pohľad. „Je to celé skrátka prirýchle. Nemali by sme počkať, aspoň kým nejako toto celé nespracujeme?“

„Ale, Beatrice,“ matka si k nej s povzdychom prisadla. „Náš žiaľ s nami ostane už navždy. To predsa dobre vieš,“ pokračovala mierne. „Áno, časom to možno bude bolieť o čosi menej, ale ten pocit straty neodíde nikdy. Akurát sa len naučíme lepšie ho znášať.“

Robert z druhej strany miestnosti kráľovnej Adelaide vehementne prikyvoval, no Beatrice sa ho rozhodla odignorovať.

„Práve teraz by sa všetkým zišlo rozptýlenie. Niečo naozaj radostné. Nemyslím tým len krajinu, ale aj našu rodinu.“ Na Adelaide bolo veľmi vidieť, že sama potrebuje upriamiť pozornosť inam. Manžela nadovšetko milovala a teraz, keď oňho prišla, akoby celú túto energiu sústredila na Beatrice. Dokonca sa zdalo, akoby pre ňu Beatricina a Teddyho romanca momentálne predstavovala jediný zdroj útechy.

„Tú svadbu teraz potrebujeme ešte viac než kedykoľvek predtým,“ prispel svojou troškou aj Robert.

Beatrice sa na nich bezmocne zadívala. „Áno, rozumiem, ale aby ste tomu rozumeli aj vy, ja a Teddy sa nepoznáme práve najdlhšie.“

Adelaide sa nepokojne zamrvila. „Beatrice, chceš si ten sobáš s Teddym rozmyslieť?“

Beatrice pozrela dole na zásnubný prsteň na svojej ľavej ruke. Stále ho nosila, zrejme zo zotrvačnosti. Keď jej ho Teddy dal, mala z toho všetkého zlý pocit, no napokon si na prsteň zvykla. A nebolo to presne tak? Že časom sa dá zvyknúť prakticky na čokoľvek?

Prsteň bol, samozrejme, nádherný, jediný žiarivý diamant osadený na obrúčke z bieleho zlata. Pôvodne patrila kráľovnej Thérèse, ktorá ho nosila pred vyše storočím, no bol tak bravúrne vyčistený, že vyzeral ako nový a nebolo stopy po akomkoľvek predošlom poškodení.

Tak trochu pripomínal Beatrice.

V tom si uvedomila, že Robert a mama čakajú na jej odpoveď. „Jalen... chýba mi ocko.“

„Ale, zlatičko, ja viem...“ Aj kráľovnej vbehli do očí slzy.

Kráľovná Adelaide predsa *nikdy* neplakala. Teda aspoň nie tam, kde ju ktokoľvek mohol vidieť. Dokonca i na pohrebe zamkla svoje emócie za nepriehľadnú masku rozhodného stoicizmu. Aj Beatrice vždy vravievala, že kráľovná si má svoje slzy nechať do ústrania, že na verejnosti musí byť vždy zdrojom sily pre svoj národ. Práve preto bol pohľad na mamine slzy taký strašidelný. A rovnako surreálny, akoby sa rozplakali mramorové sochy v palácových záhradách.

Beatrice však od otcovej smrti plakať vôbec nedokázala.

Niežeby plakať nechcela, no akoby sa v nej čosi nenapraviteľne zlomilo a jej oči už neboli schopné produkovať slzy.

Adelaide dcéru objala okolo ramien a pritiahla k sebe. Beatrice instinktívne položila mame hlavu na plece, ako to robievala, keď bola dieťa, no tentoraz sa očakávaná úlava nedostavila.

Naopak, všimla si, aká je jej matka zrazu krehká, ako sa jej pod kašmírovým svetrom jasne črtajú kosti. Chvela sa v úzkostlivej snahe potlačiť svoj žiaľ. Beatrice sa po prvý raz v živote zdalo, že Adelaide starne.

A to bola posledná kvapka, Beatricino odhodlanie bolo v momente preč. Naposledy si predstavila, aké by to bolo, byť s Connorom, povedať mu, že ho ľúbi. Že s ním chce utiecť preč od všetkého a nehľadiac na dôsledky s ním stráviť zvyšok života. No nešlo to. Akoby i táto budúcnosť, ktorú si predtým s láskou vysnívala, zomrela s jej otcom.

Alebo zomrela s tou predošlou Beatrice, princeznou. Kráľovnej Beatrice sa už nijako netýkala.

„V poriadku,“ prikývla potichu. „Preberiem to s Teddym.“

Vedela, že to pre svoju rodinu a pre svoju krajinu dokáže spraviť. Dať Amerike rozprávkovú romancu, po ktorej národ tak túžil.

Dokáže sa vzdať snov dievčaťa Beatrice a byť tým, kým byť musí – kráľovnou Beatrice.

2

NINA

Nina Gonzalezová ani nedýchala, keď sa pokúšala vytiahnuť drevený blok z čoraz komplikovanejšej veže. Vlastne všetci okolo stola zadržovali dych. Až neuveriteľne opatrne položila kúsok Jenga skladačky navrch konštrukcie.

A tá ostala stáť.

„Paráda!“ zvolala Nina víťazoslávne, no v tom momente sa zopár kusov zošmyklo a spadlo na stôl. „Tuším som to zakríkla,“ opravila sa Nina so smiechom.

Rachel Greenbaumová, ktorá bývala na intráku oproti Nine, štychla prstom do popadaných blokov. „Aha, máš tu, že *nájdi klobúk a mobil von!*“

Hrali so slávnou verziou Párty Jenga, ktorá patrila priamo univerzite. Bola to vlastne len verzia klasickej Jengy s dopísanými červenými príkazmi typu *daj si panáka* či *vybehni na chodbu v spodnej bielizni* a každý musel splniť príkaz na tom bloku, ktorý zhodil. Nikto netušil, odkedy bola táto hra na Kráľovskej univerzite tradíciou.

Bol posledný víkend jarných prázdnin a Nina s kamoškami práve sedeli v kaviarni Ogden za budovou výtvarných a múzických umení. Práve kvôli lokalite to tu bolo plné študentov rôznych umeleckých smerov. A ponúkali tu keksíky zadarmo.

„*Nájdi klobúk* je jednoduché, proste si len na hlavu dáš nejaký predmet,“ vysvetlila Nine ďalšia kamoška, Leila Taghdisiová. Nina poslušne zložila papierový obrúsok do tvaru trojuholníka a položila si ho na hlavu.

„*A mobil von* znamená, že máš dať mobil na stôl, aby sme si počas hry všetci mohli čítať tvoje správy,“ pokračovala Leila s ospravedlňujúcim výrazom. Všetci kamoši vedeli, ako si Nina chráni svoje súkromie – predovšetkým pokiaľ šlo o jej vzťah s kráľovskou rodinou.

No Nina sa pevne rozhodla, že tento semester bude všetko úplne normálne. Proste bude ako každá iná bežná študentka. Bez komentára vytiahla telefón a položila ho na stôl.

Rachel si povzdychla. „Neverím, že sa prázdniny už končia! Vôbec na to nie som nastavená.“

„Čo ja viem, ja som celkom rada, že som naspäť.“ Dokonca by sa dalo povedať, že Nina je z návratu do školy nadšená. Konečne sa mohla po areáli prechádzať bez stáda paparacov v päťách. Jasné, ešte stále kde-tu za chrptom začula pridusený šepot, prípadne sa na ňu niekto zadíval dlhšie, než bolo slušné, no skôr s takým tým výrazom, keď si chceme niekam zaradiť povedomú tvár, no nevieme kam.

Nedalo sa to však porovnať s nočnou morou pred niekoľkými mesiacmi, keď randila s princom Jeffersonom.

Našťastie, ľudia si zvyčajne pamätajú krátko. Po zdrvivúcej správe o kráľovej náhlej smrti aj tak Ninin a Jeffersonov vzťah nikoho nezaujímal. Svet jednoducho zabudol a šlo sa ďalej – a Nine sa nevýslovne uľavilo.

„No ja teda nie. Keby bolo na mne, v živote nevytiahnem päty z Virginia Beach,“ ozvala sa Leila. „Keby sme tam ostali, práve teraz by sme sedeli na pláži, pozerali na západ slnka a tlačili to Ninino parádne guacamole.“

„Mamin rodinný recept. Tajomstvom je cesnak,“ vysvetlila Nina.

Bola Rachel veľmi vďačná, že ju na ten výlet vytiahla. Bolo to na míle vzdialené od všetkých tých dovolení, ktoré Nina absolvovala s Washingtoncami. Domček, ktorý si prenajali, bol tak trochu barabizňa, nemal klimatizáciu a Nina musela spať v obývačke na gauči. No užívala si každú sekundu. Vysedávanie s kamoškami v obývačke, popíjanie lacného

piva, kecanie na pláži pri ohnisku – to všetko ju tešilo oveľa viac než päťhviezdičkový luxus s kráľovskou rodinou.

„Žiaľ, guacamole v ponuke nemáme,“ ozvala sa ďalšia z partie, Jayne, ktorá práve vyšla z kaviarenskej kuchyne, držiac v chňapke horúci plech s keksíkmi. „Ale toto by mohlo potešiť.“

Baby sa na ne okamžite vrhli. „Už som spomínala, že je fakt super, že tu pracuješ?“ ozvala sa Nina.

„Akože namiesto toho, aby som s tebou trčala v knižnici?“ Jayne aj Nina boli súčasťou toho istého štipendijného programu, v rámci ktorého za získanie finančných zdrojov pracovali v kampuse univerzity.

„Tam by bolo tvojho cukrárskeho talentu škoda. Sú geniálne,“ vyhlásila Nina s plnými ústami. Jej mama Isabelle by ju zrejme za rozprávanie s plnými ústami napomenula, no teraz nebola ani doma, ani na nijakej nóbl recepcii v paláci.

Jayne položila plech na stolík a pritiahla si stoličku. Ani sa neobťažovala dať si dole zásteru s neodmysliteľným maskotom univerzity, rytierom so žiarivou striebornou helmou. „To som celá ja. Cukrárka pre gurmánov v štýle Všetko zmiešaj a hoď na plech.“

Ninin telefón v strede stola zablikal. Rachel po ňom nadšene chňapla, no potom jej ho posunula. „Nuda.“

Bola to správa od mamy: *Stavíš sa niekedy na večeru? Spravím paellu!* Ninine mamy Julie a Isabella žili niekoľko kilometrov od univerzity, v klasickom mestskom tehlovom domčeku. Patril kráľovskej rodine, ktorá zvykla takéto nehnuteľnosti prepožičiavať ľuďom vo svojich službách bez nároku na nájomné. Isabella roky pre kráľa pracovala a momentálne dokonca zastávala post ministerky financií. Nina sa snažila veľmi neanalyzovať fakt, že dom, v ktorom vyrástla, vlastní Samina rodina. *Jeffova* rodina.

Po rozchode s Jeffom strávila Nina dlhý čas doma. Jednoducho ju domáce jedlo a vlastná posteľ upokojovali. Aj vyhýbanie sa zvedavým pohľadom.